

Nyårsbetraktelse om Quickärendet 2023–24

1. Inledning

Det här är min sjuttonde halvårliga betraktelse om Quickärendet, den första skrev jag på nyåret 2015–16. Som jag tidigare har skrivit fortsätter jag med betraktelser till års- och halvårsskiftena av framför allt fem anledningar:

- för att regelbundet påminna om villfarelsen att det skulle ha skett en rättsskandal när Thomas Quick dömdes sex gånger för åtta mord (1),
- för att notera sådant som har hänt angående Quickärendet sedan sist (2),
- för att alla ska veta vad som var känt, vilka som sa vad och vilka som teg; ingenting ska kunna gömmas undan för framtidens journalister och forskare (3),
- för att fortsätta reflektera kring det inträffade, dels debatten och villfarelsen, dels morderna, utredningarna och bevisningen (4),
- och för att försöka ge upprättelse åt de personer som har beskyllts för mycket allvarliga fel fastän de gjorde allt väsentligen rätt och mycket bra (5).

Alla de 17 hittillsvarande betraktelserna (inkl. denna) finns samlade i ett dokument som återfinns här. [De sjutton första nyårs- och halvårsbetraktelserna 2016–24](#). En innehållsförteckning till det dokumentet finns allra sist i den här betraktelsen.

Den här gången noterar jag bl.a. *att* det har kommit en ny intressant bok om Therese-ärendet (avsnitt 2), *att* skulden till att en seriemördare fick gå fri ligger till stor del hos Jan Guillou, Leif GW Persson och Hannes Råstam men till allra största delen hos de åklagare som ansvarade för den obegripliga vårdslösheten i att inte granska bevisningen någorlunda ordentligt (avsnitt 3), *att* det finns anledning att tro att AI kommer att bli till hjälp så småningom för att visa styrkan i bevisningen mot Thomas Quick / Sture Bergwall (avsnitt 4) *och att* det, såvitt jag fått fram, numera är fem jurister och en journalist som tror att Sture Bergwall är oskyldig till de åtta mord som han dömdes för (avsnitt 5). Jag passar också på att uppmana alla som förstått att de faktiskt haft fel i Quickärendet att erkänna det (avsnitt 6). Och jag lägger fram en tanke om samhällsmoralens utförsbacke (avsnitt 7).

2. Per Asle Rustads bok ”Hvem tok Therese?”

Per Asle Rustad är en norsk journalist som nyligen kom ut med en bok om mordet på Therese Johannessen 1988. Han har länge helt avfärdat Thomas Quick som gärningsman och haft en stark tro på det s.k. Pakistan-spåret, som går ut på att Thereses far var från Pakistan och lät kidnappa flickan och ta henne till Pakistan för att hon skulle få leva sitt liv där i stället för i Norge. Under arbetet med boken forskade Rustad djupt i detta spår och besökte bl.a. Pakistan för att följa upp det och kanske hitta Therese. Men i boken avfärdar han till sist Pakistan-teorin, bl.a. för att han pratat ingående med mannen i fråga, Ali, och gjort bedömningen att det är otänkbart att denne skulle ha låtit röva bort flickan.

Även bortsett från Rustads slutsats finns det naturligtvis väldigt mycket som talar emot Pakistan-teorin, som exempelvis det osannolika i att Therese skulle ha levt 35 år i Pakistan utan att någon gång höra av sig till sin mamma i Norge.

Rustad avfärdar i boken också så småningom helt de två hetaste spår som funnits i övrigt i Therese-utredningen vid sidan om Thomas Quick. De har benämnts ”mannen i trapphuset” och ”den röda Volvon”. Inget av dessa spår kan stämma, skriver Rustad. Och han avslutar sin bok så här:

”Det finnes ingen kjent overgriper, ingen mann i rød Volvo, ingen mann i oppgangen, ingen Thomas Quick, ikke Pakistan. – Men kanskje noen fra Fjell. En blant dem. – Gjerningsmannen vil bli avslørt til slutt. Det krever bare mod og styrke fra noen som vet.”

Det framgår av texten att Rustad misstänker att det är någon av de personer som figurerade tidigt i utredningen, någon av dem han kallar för ”Erik” (som är vittnet Bendiksen) och ”Stein”.

Men det intressanta i ett Quick-sammanhang är att Rustad inte längre avfärdar Thomas Quick som möjlig gärningsman. Han inkluderar honom visserligen i sina avslutande ord om vilka som inte förde bort Therese. Men i de avsnitt i boken som handlar om Quick redovisar han fakta kring misstankarna mot denne på ett sätt som inte alls innebär något avfärdande. Och han redovisar att bl.a. de två polismän som arbetade mest med Theresefallet – Håkon Grøttland och John Ottersen – är övertygade om att det är Bergwall som är gärningsman. Den främsta anledningen till att Rustad nämner Quick bland dem som inte är gärningsmän synes vara att Bergwall är frikänd genom resningsprocessen i Sverige.

Rustads bok är på dryga 300 sidor och hans genomgång av de olika spåren omsorgsfull och, såvitt jag kan bedöma, rejäl. Trots att Rustad sagt sig aldrig ha trott på Quick som gärningsman måste hans bok sägas ge – särskilt tillsammans med den norska Cold Case-gruppens avfärdande av andra spår – stöd för att man i Norge i praktiken har tillbakavisat alla spår utom Quick.

Det är att märka att den s.k. Bergwallkommissionen förlitade sig på en rapport från det norska polisarbetet som konstaterade att vittnet Bendiksens observation av Therese med en man i trapphuset ca kl. 20.10 med ”overveiende” grad av säkerhet var den sista kända observationen av Therese. Rustads bok visar att detta är fel inte bara genom att kommissionen översatte ”overveiende” till överväldigande (s. 311 i kommissionens rapport. SOU 2015:52) fast det betyder något helt annat (övervägande), utan också för att observationen enligt Rustads övertygande granskning inte kan ha gjorts, i varje fall inte vid den angivna tidpunkten.

3. Vems är skulden till att en sex gånger dömd seriemördare blev friad?

Det var främst Jan Guillou och Leif GW Persson som skapade den massmediala osäkerheten kring Thomas Quicks skuld. Och det var Hannes Råstam som genom sin bok ”Fallet Thomas Quick: Att skapa en seriemördare” blev det avgörande upphovet till den process som till sist ledde till att Quick/Bergwall blev frikänd från ansvar för de åtta mord som han hade dömts för och med mycket stor säkerhet också hade begått.

Villfarelsen hade aldrig uppkommit, om det inte hade varit för Guillou, Persson och Råstam. I den meningen bär de skulden till det inträffade.

Men journalister och författare som inte är professionella i fråga om bevisvärdering måste få ha fel i sina spekulationer utan att det drar med sig hela rättsväsendet. Om en process släpper på kvalitetskraven i fråga om bevisvärdering, kan man inte skylla på personer utanför rättsväsendet.

Åklagarna kring Björn Ericson avstod från att granska den bevisning som fanns mot Quick och släppte därmed i praktiken alla anspråk på rimlig kvalitet i utredningsarbetet. Det blev som en masspsykos, ingen stannade upp och tänkte. Riksåklagaren Anders Perklev och vice riksåklagaren Kerstin Skarp hängde på. De tycks ha litat på Ericson utan att göra någon egen bedömning.

Det är inte någon tvekan om att åklagarna bär den största skulden till att den korrekt dömda seriemördaren fick sina domar resta och sedan frikändes. Det var i praktiken omöjligt för domstolarna att göra något åt det. Om både åklagare och försvar vill ha resning för att få en fällande dom omprövad, kan domstolen inte gärna göra något annat än besluta om resning. Och när åklagarna sedan lägger ner åtalet, kan domstolarna inte göra något annat än att meddela frikännande dom.

Självklart kan inte heller försvararen, Thomas Olsson, beskyllas för att ha hjälpt Bergwall att bli friad. Hans roll var den offentlige försvararens. Han främjade visserligen orätt, men inte på ett sådant sätt att han kan klandras för det.

4. Bevisvärdering med AI

För mig är det helt avgörande i Quickaffären bevisningen. Som jag vid det här laget har upprepat åtskilliga gånger är bevisningen mot Quick utomordentligt övertygande. Det kan man konstatera både vid en traditionell bevisvärdering (se <http://goranlambertz.se/book-extra/sammanstallning-av-bevisningen/>) och vid en matematisk beräkning av sannolikheten för Quicks skuld. Ingetdera är svårt. Att Quick är skyldig är uppenbart.

När man beräknar den matematiska sannolikheten för någons skuld till ett brott kan man använda sig av den s.k. Bayes sats, och jag hänvisar till den promemoria på min hemsida där jag har beräknat sannolikheten för Quicks skuld till de åtta mordena (se <http://goranlambertz.se/book-extra/berakningar-av-bevisvardet-i-samtliga-mal/>).

Beräkningarna är relativt komplicerade och tar ganska lång tid att göra manuellt. Därför kan det ha sitt intresse att informera om att det för närvarande pågår ansträngningar att ersätta en del av det manuella arbetet med ett automatiserat sådant. Jag hoppas att det inom något år ska vara möjligt för var och en att själv göra snabba beräkningar med Bayes sats.

Den svaga punkten i sannolikhetsberäkningarna är dock de bedömningar som måste göras av värdet på de faktorer som ska ingå i beräkningarna. Man måste alltså göra ett slags bedömning av värdet av varje bevis för att kunna utföra den samlade värderingen. Den bedömningen är ganska svår att göra, samtidigt som den är avgörande för beräkningarnas utfall.

Flera personer har påpekat att det borde vara möjligt att ta AI, artificiell intelligens, till hjälp vid de bedömningar som ska göras av de faktorer som ska matas in i Bayes sats innan beräkningarna kan ske. Jag kommer att undersöka dessa möjligheter och är tacksam för allt bistånd jag kan få av personer som kan AI bättre än jag.

Än så länge får man nöja sig med att vara försiktig vid bedömningen av faktorerna så att man inte riskerar att överskatta, i varje fall inte alltför mycket, värdet av de olika bevisen. Jag anser mig ha iakttagit sådan försiktighet vid mina beräkningar, samtidigt som jag har lämnat en del bevis för Quicks skuld därhän. Jag har ändå kommit fram till utomordentligt höga matematiska bevisvärden, värden som stämmer mycket väl överens med det som man kommer fram till vid traditionell bevisvärdering.

Ändå skulle det naturligtvis vara bra om man kunde få hjälp av AI för att göra beräkningarna ännu säkrare. Jag tror att den dagen kommer om inte alltför länge.

5. Vilka tror ännu att Sture Bergwall är oskyldig till de åtta mordena

Enligt min mening är det orimligt att tro att Sture Bergwall är oskyldig till de åtta mordena med tanke på den bevisning som finns för hans skuld. Och jag ifrågasätter faktiskt om de personer som säger sig tro det, verkligen på allvar gör det. Jag har aldrig hört eller sett någon förklaring till att man inte helt enkelt ska förlita sig på den bevisvärdering som uppenbarligen ger ett motsatt resultat.

Nåja, de jurister som än i dag säger att de tror att Sture Bergwall är oskyldig är Nils-Eric Schultz, Mårten Schultz och Hans-Gunnar Axberger samt två personer som jag av hänsyn till dem själva inte namnger. Bland journalister är det en som har sagt att han tror på Bergwalls oskuld, nämligen Petter Ljunggren. Några andra som tror att Bergwall är oskyldig har inte gett sig till känna för mig, trots att jag har frågat flera gånger. Det kan förstås bero på olika saker. Jag nöjer mig med att konstatera faktum.

Och jag säger det igen: Om det finns någon mer än de nämnda personerna som tror att Sture Bergwall är oskyldig till de åtta mordena, är jag tacksam om personen eller personerna hör av sig till mig (glambertz@hotmail.com). Man behöver inte skylta med sitt namn om man inte vill.

6. Att våga erkänna fel, debattera, forska och publicera

Erkänna fel

Hur är det att förstå att man har haft fel i en mycket uppmärksam fråga? För de flesta människor är det knappast något problem, fel har man ju ofta och sakligt sett är det knappast pinsamt att erkänna det.

Värre är det nog om man har hållit mycket hög profil, kanske rentav drivit den felaktiga linjen hårt och beskyllt människor för mycket allvarliga fel som det visar sig att de inte begick. Som t.ex. Jan Guillou, Leif GW Persson, Hannes Råstam, Dan Josefsson och Hans-Gunnar Axberger har gjort. Och värre är det nog också om man med myndighetsansvar har tagit ställning för den felaktiga linjen, därtill med motiveringar som senare visat sig ohållbara. Som Björn Ericson, Anders Perklev, Kerstin Skarp och deras kolleger bland resningsåklagarna. Säkert är det också jobbigt att ha deltagit i en

offentlig utredning som har slagit fast det som var fel. Som Daniel Tarschys, Kjell Asplund, Mari Heidenborg, Petter Asp och övriga i Bergwallkommissionen.

Om man har gjort så allvarliga fel i en mycket uppmärksam fråga, därtill ett mycket viktigt rättsärende där felen fått allvarliga konsekvenser, då är det på sätt och vis begripligt att man inte vill prata om saken och i varje fall inte erkänna att man hade fel.

Jag vill ändå uppmana dessa personer att träda fram och erkänna att de förstår att de hade fel. Det är betydligt hederligare och rejälare än att tiga. Förmågan att erkänna fel är dessutom en viktig mänsklig egenskap. Det handlar om mod, men det handlar också om att förstå att det faktiskt inte är så farligt att ha dragit felaktiga slutsatser. Det är mycket värre att förstå att man har haft fel men inte våga erkänna det. Och man skadas faktiskt inte särskilt mycket av att erkänna fel.

Kanske säger jag ändå för mycket nu. För de journalister som tog bladet från munnen och sa som de förstod att det var, de drabbades ju faktiskt riktigt hårt både professionellt och privat. Som Kristina Hultman och Yrsa Stenius. Så kanske bör jag inte hävda att de som erkänner sina fel inte kommer att skadas. I så fall finns ändå det viktigaste argumentet kvar: Det är bra att ha civilkurage, dåligt att vara feg.

Jag undrar hur det känns som journalist att bland 30 omständigheter som pekar tydligt i den ena riktningen plocka fram och redovisa bara en 31:a omständighet som i någon mån pekar i den andra. Känner man sig saklig då, eller lite ohederlig? Frågar man sig varför man vill vara journalist? Det finns en rad journalister som har anledning att ställa sig dessa frågor på grund av sitt agerande i Quickärendet. Jag tycker att de ska erkänna att de gjorde fel. För att de drev en linje, och för att den linjen visade sig vara allvarligt fel.

Debattera, forska och publicera

Alla som är någorlunda insatta och rimligt öppna för fakta måste numera förstå att Sture Bergwall blev felaktigt friad för de åtta mord som han en gång dömdes för. Trots detta är det alldeles tyst om den villfarelse som drabbade Sverige när det på bred front hävdades att Thomas Quick var oskyldig till de åtta mord som han dömdes för. Det kommer någon bok eller någon film ibland som handlar om Quickärendet, eller som i alla fall innehåller något om det. Men mer är det inte. Att i medierna ta upp en debatt om villfarelsen är inte möjligt. Visserligen publicerade Upsala Nya Tidning en artikel på "tioårsdagen" av villfarelsen. Och visserligen publicerade Svenska Dagbladet en artikel av advokaten Claes Borgström strax efter dennes död 2020. Borgström skrev att domarna mot Quick var riktiga, något som var uppseendeväckande eftersom han hade varit Quicks försvarare i flera av målen.

Men i övrigt är det omöjligt att få debattera villfarelsen i medierna. Tidigt ville både radio och tv ordna debatter, och vi som hela tiden sagt att domarna mot Quick var riktiga har alltid sagt oss villiga att debattera. Men inga av de tillfrågade förespråkarna för rättsskandalen (teorin att Quick dömdes oskyldig) ville vara med. Leif GW Persson fick frågan åtminstone två gånger, men sa nej. Numera finns det säkerligen inte någon tidning eller radio- eller tv-kanal som kan tänka sig att ordna en sådan debatt. Projektet är för riskfyllt när man förstår vad debatten kommer att visa, eller varje fall riskerar att visa.

Såvitt jag vet finns det inte heller någon journalist som gräver i Quickärendet. Och vilken arbetsgivare i medievärlden skulle dela ut en sådan uppgift?

Så arbetet skulle i så fall bedrivas av någon frilansare som är ute efter sanningen. En förhoppning är att så sker om några år när de flesta som vill dölja sanningen är borta från beslutsfatarpositionerna.

Man skulle förstås önska att medie- och debattsituationen var friskare än det sagda visar. Tyvärr är nog för mycket prestige investerat i villfarelsen. Vem kan föreställa sig att t.ex. Peter Wolodarski säger till sina medarbetare att ”nu ska vi söka sanningen i Quickärendet alldeles hederligt, även om det visar sig att vi hade fel när det begav sig och beskyllde personer för allvarliga fel som de kanske inte hade begått”. Inte jag.

7. Samhällsmoralens utförsbacke

Det är knappast någon tvekan om att sanningen i dag har en mindre betydelse än den hade för 25 år sedan. Grävandet efter sanningen, efter vad som verkligen hände, är mindre viktigt. Avslöjandet som sådant är viktigare, skandaliseringen och sensationen. Om avslöjandet förlorar på att hela sanningen kommer fram, då har intresset av att hålla tillbaka sanningen blivit legitimt. Det visar sig ganska ofta, det s.k. Kevinärendet är ett exempel, det s.k. Malinärendet ett annat.

Jag har länge undrat om denna samhällsmoralens utförsbacke började med Quickärendet. I det har insatserna varit så höga att det bara inte får ske att det visar sig att avslöjandet var fel. Och om det visar sig att sanningen är sådan att avslöjandet var fel, ja då måste sanningen hållas tillbaka.

Om man en gång börjar att tulla på sanningen och tycker annat är viktigare, ja så är det nog lätt att man fortsätter så. Kan vi undanhålla sanningen i Quickärendet, så kan vi göra det även i andra mindre spektakulära ärenden.

Men vill vi verkligen ha en allt sämre samhällsmoral? Är det inte bättre att försöka se till så att den vänder uppåt?

Innehållsförteckning till sammanställningen av de sjutton hittillsvarande betraktelserna

(en länk till sammanställningen finns på hemsidan och här:

1. Inledning	sid. 1
Det som hände åren 2008–15	1
Några kommentarer	3
2. Jurister, läkare, poliser och psykologer talade osanning	3
Envisas eller inte?	3
Kort bakgrund	4
Mediernas roll – och vissa andras	5
Sannolikhetsberäkningar	7
Den nya tystnaden	8
Att komma ur knipan	8
3. Den lilla lögnen	9
Rättsskandalen	10
Sannolikhetsberäkningar, nu med Bayes' sats	11
Sture Bergwalls bok	12
Varför trakassera Bergwall?	12
En domstolsprövning?	13
Det som är bra	13
4. Åren som gått	14
Kevindokumentären, Dan Josefsson och Sven Å. Christianson	14
Sådant som inte har hänt sedan sist	14
Nedlagd skadeståndstalan	14
Sannolikheten för Bergwalls skuld	15
Förvånande oförmåga	16
Söndagsintervjun	17
Dreyfusaffären, skuld och feighet	17
Alla hundar är stora	18
5. Vad har hänt sedan sist?	19
Rättsskandalen som villfarelse – hur unik och hur gammal?	20
Vissa inblandade personers insikter och misstankar	22
Något om Bergwallkommissionen till sist	24
6. Åren	24
Orsakerna	24
Tillfredsställelsen	25
Rättsskandalen!?	25
Bevisningen	25
Tigandet	27
Justitiekanslern	27
Film	29
Norge	29
Betrakta?	29
PS	30

7. Århundradets rättsskandal	30
Argumentera?	31
Cajsa Lindholms bok	31
Seppo Penttinens och Yrsa Stenius bok	31
Christer van der Kwasts bok	32
Det som göms i snö	32
Blir det någon skadeståndstalan från Bergwall?	32
Quickärendet och ett par välrenommerade journalister	33
Att kunna erkänna fel – eller inta en reservståndpunkt	34
8. Beviskraft – och att förstå bevis rätt	36
Jurister som hävdar rättsskandalen	38
Stimulansen av en villfarelse	39
Några saker som händer – eller inte händer	40
Hur hade det gått om inte vi i Öjegruppen hade hållit emot?	41
Kommentarer till de avsnitt i Christian Dahlmans bok Beviskraft som rör Quick	42
9. Är individualismen en orsak till att så många trodde på rättsskandalen?	48
Jurister som tror på rättsskandalen	48
Bayes´ sats, boken Beviskraft och bevisningen mot Thomas Quick	49
Seminariet om Cajsa Lindholms bok	50
Fortfarande har Bergwall inte väckt talan mot staten om skadestånd	50
Något ytterligare om Bergwallkommissionen	51
Vilka personer har gjort mest för att lura svenska folket och befästa villfarelsen?	51
Kan man säga att det inte var en rättsskandal och samtidigt tro att Quick inte är skyldig?	52
10. Claes Borgström	53
Claes artikel i SvD och debatten efter den	53
Människors syn på saken efter Claes Borgströms ord	55
Varför inte ett förtalsmål?	56
När har Quickärendet vänt?	56
Diskussion med Alexander Barkman om bevisvärdet i Johanmålet	57
Mordet på Olle Högbom	57
11. Tio tidigare betraktelser	59
Vad har hänt sedan sist?	59
Tioårsartikeln	59
Helena Nymans syn på saken	62
Den norska serien om mordet på Therese Johannessen	63
Filmen ”Quick” och vad den saknar	63
En sammanställning av bevis för alla åtta morden	63
Promemorian med advokaten Alexander Barkman	63
Är det något särskilt med Sverige som gör oss mottagliga för villfarelser	64
12. Vändningen	66
Och nu då?	67
En analys av vad som hände	68

13. Inledning	68
En fransk dokumentärfilm om Quick	69
Den norska serien om mordet på Marianne Rugaas Knutsen	69
En sammanställning av all bevisning med invändningar	69
Hur man värderar vissa bevis – lite om matematikens betydelse	70
Promemorian med advokaten Alexander Barkman	70
Är Quick-villfarelsen ett tecken i tiden?	71
Ansvaret för haveriet	71
En vändning?	71
Att ha och att få rätt	72
14. Jan Guillous bok ”Den som dödade helvetets änglar”	73
HG Axbergers bok ”Statsministermordet”	74
Sammanställningar av all bevisning med invändningar och beräkningar	74
Sannolikheten för att Quick inte begick något av morderna	75
Lennart Höglund har fyllt 80	75
Vilka tror i dag på rättsskandalen?	76
Ett av livets glädjeämnen	76
Kalla fall	77
15. Inledning	77
Dokumentären om Appojauremorden	77
Boken om supersnuten	79
Handlar villfarelsen om den seriösa journalistikens förfall?	81
Vad har villfarelsen gett professionellt?	81
Varför visar sig inte Bergwall i Sverige?	81
Har det vänt?	82
Bayes, AI m.m.	82
16. Inledning	83
Granskningsnämndens avgörande beträffande Appojaure- dokumentären	84
Begick resningsåklagarna tjänstefel?	84
Sannolikhetsberäkningar och traditionella bevisvärderingar	85
Skälen till att villfarelsen inträffade och består – början till en fördjupad analys	86
Poddar	87
17. Inledning	87
Per Asle Rustads bok ”Hvem tok Therese?”	88
Vems är skulden till att en sex gånger dämjd seriemördare blev friad?	89
Bevisvärdering med AI	90
Vilka tror ännu att Sture Bergwall är oskyldig till de åtta morderna?	91
Att våga erkänna fel, debattera, forska och publicera	91
Samhällsmoralens utförsbacke	93